

Gruwelijke moorden, eeuwenoude folklore en een mysterieuze
gemeenschap in de Zweedse bossen

Kallentoft & Kallentoft

DE ORMARYD-MOORDEN

ZWARTE MIST

THRILLER

PROLOOG

Een mes beweegt over een buik, of zijn het hoektanden die de buik van de jonge man verscheuren, die zich afvraagt wat er gebeurt? Die het uitschreeuwt van de pijn wanneer het leven uit hem wordt gerukt, die huilt van verdriet wanneer zijn ingewanden uit zijn buik worden getrokken? Hij schreeuwt het uit in het bos waar niemand hem kan horen, behalve de dieren die zich niets aantrekken van zijn geschreeuw. Met al mijn kracht sla ik hem op zijn achterhoofd. Maar de jonge man houdt niet op. Zijn geschreeuw weerkaatst door het bos en door de tijd, naar alle zielen, dood en levend, in dit bos.

Wie ben ik, die bloederig naast het lichaam naar de hemel staat te kijken? Ik ben een wezen, maar ben ik een mens of een dier, of iets heel anders? Ik dood. Ik moet doden. Ik moet steeds meer doden tot ik bereik waarvoor ik gekomen ben.

Volg mij de dood in.

Volg mij de duisternis in wanneer deze over het bos valt.

1

Maandag 13 augustus

Een paar bloeddoorlopen ogen branden als koude vuren rondom grote, glanzende pupillen. Ze zuigen Alexanders blik naar zich toe, houden hem vast, een onzichtbaar krachtveld dat hem naar zich toe trekt en hem in het bosmeertje wil duwen, naar het paardenhoofd dat op het stille oppervlak dobbert. Hij ziet het lichaam niet, dat verborgen ligt in de diepte, verscholen onder de manen die als zwart, wuivend zeegras in het donkere water uitwaaieren.

Hij kijkt om zich heen. Ze staan op de korte, met mos bedekte steiger in het dennenbos. De hoge stammen vormen een oeroude altaarruimte rond het kleine bosmeertje, ergens in Småland. Alexander kan niet precies zeggen waar. Als plaatsvervangend hoofd van het politiebureau in Nässjö heeft hij de oproep aangenomen. Hij is de gps gevolgd tot dit punt. De namen van de dorpen zeiden hem niets.

Hoe is hij hier terechtgekomen? Zo ver weg van waar hij eigenlijk hoort te zijn. Het tafereel voor hem lijkt op niets wat hij ooit eerder heeft gezien.

Het paard dat naar adem lijkt te happen, ook al klopt zijn hart niet meer, het hoofd dat in het bosmeertje drijft, de ogen die hem lijken te smeken om iets, of iets willen vertellen. Bijna als een mens, maar toch niet. Misschien als een centaur.

Alexander kijkt naar de donkere bomen, beweegt daar iets, iets lichts? Het verdwijnt tussen de hoge boomstammen, vast een vogel. Hij laat zijn blik omhooggaan, langs de altaarruimte van de dennenbomen, ziet hoe de bomen weerspiegeld worden in het bosmeertje, en hij doet een stap achteruit om zijn evenwicht niet te verliezen.

Maar hij wankelt, alsof een magische kracht uit de bloeddoorlo-

pen ogen van het paard straalt en uit het bosmeertje opstijgt om hem de diepte in te trekken.

Hij doet nog een stap om niet te vallen en nu staat hij aan de rand van de steiger.

Dan hervindt hij zijn evenwicht.

Hij haalt zijn vingers door zijn donkere haar.

Centauren. Fabelwezens. Alexander knijpt met zijn duim en zijn wijsvinger in zijn neusbrug.

Die waren er niet in Jakobsberg, of op Kungsholmen. En ze zijn er ook niet in de bossen van Småland.

2

Dode dennentakken knerpen onder de rubberlaarzen.

‘Zo droog, zo droog.’

Naemi zal vandaag geen paddenstoelen vinden, en ook geen bessen. Ze kent de plekjes, ze zijn allemaal uitgedroogd na de regenarme zomer, en beneden bij het moeras en langs de beek groeien alleen varens, paardenstaarten en klein, iel speenkruid, maar niets eetbaars. Ook kruipbramen heeft ze dit jaar nog niet gezien, misschien hebben de reeën ze gepikt.

’s Morgens vroeg kan ze ze aan de rand van het bos achter het huis zien. Ze kan bijna de bonzende hartjes van de kleine reekalfjes voelen. Dan zou ze willen dat er een waakzaam wezen was dat hen later in de herfst tegen de jagers kon beschermen.

De reeën lokken roofdieren naar het bos.

Ze heeft eens een lynx gezien. Hij stond roerloos naar haar te kijken van achter twee dennenbomen, alsof het zijn bos was en niet het hare. Toen verdween hij geruisloos achter de stammen. Ze heeft hier al vijftientig jaar geen wolf meer gezien. Maar ze komen terug, vroeg of laat. Treden uit de geschiedenis. De wolf doemt vluchtig op met een mensenkind in zijn bek dat hij achteloos aan stukken scheurt, zoals men zegt dat ze vroeger deden.

Ze heeft zoveel gezien in dit bos.

Ze weet waar de oude vos zijn hol heeft. De das ook, de grote hollen zijn niet te missen. En de wilde zwijnen ziet ze meestal vroeg in de ochtend. Soms elanden en herten, die staan te snuffelen in de ochtendmist bij het moeras, als de mistflarden zijn opgetrokken.

Er ritselt iets tussen de bomen voor haar, een vogel vliegt op. Een merel of misschien een gors, die wegfalddert tussen de takken.

Naemi blijft staan en de stilte daalt neer.

Hier staan de hoge dennenstammen wat verder uit elkaar en worden ze afgewisseld met hoog opgeschoten berken en elzen. De zonnestralen zoeken hun weg door het gebladerte en hebben de ochtendmist al lang verdreven. In het tegenlicht ziet ze de muggen en de zaaddozen zweven.

Het moet bijna tien uur zijn. Ze trekt de mouw van haar jasje een beetje op en kijkt op haar horloge, de tijd klopt. Ze heeft haar horloge helemaal niet nodig.

Ze begint weer te lopen. Bij elke stap die ze doet kraken de takjes onder haar rubberlaarzen. Af en toe blijven er een paar in de gescheurde zoom van haar jurk hangen.

Het pad dat ze volgt was ooit het pad van de koeien. Na de grote storm reed de boer hier met zijn tractor om beschadigde bomen weg te halen. Nu loopt ze afwisselend in het ene bandenspoor en dan weer in het andere, om beide open te houden.

Hier en daar is het spoor bijna overwoekerd, maar vandaag is het dubbele pad anders. Er is onlangs iets overheen gereden. Geen tractor, daarvoor zijn de sporen niet breed genoeg, maar een auto.

Ze volgt het pad, nieuwsgierig hoe ver de auto het bos in is gereden. En of die er nog is.

Tussen de boomstammen ziet ze de afbladderende, grijze houten wanden van het schuurtje en het verrotte, lekke dak van asfaltpapier. Het schuurtje werd vroeger gebruikt door bessenplukkers om te schuilen. Ook de jagers hebben er weleens gebruik van gemaakt. Nu is zij vooral degene die het gebruikt. De grond is al jaren in bezit van dezelfde eigenaar, die inmiddels zo oud is dat zij de rol van bewaker op zich heeft genomen.

Ze nadert het schuurtje langzaam.

Er is geen auto te zien.

Ze kijkt of ze iets ziet bewegen. Ze blijft staan en luistert naar vreemde geluiden. Maar ze hoort alleen het gekraak van het bos, en die geluiden voelen als een deel van haar hartslag. Haar hartslag is onregelmatig, als die van een bang hert.

‘Ik weet dat ik alleen ben,’ fluistert ze.

Er zou hier niemand moeten zijn. Ze loopt helemaal tot aan het schuurtje. Aarzelt, maar ze gaat de hoek om.

En daar ziet ze hem.

De jongen, half ingegraven in de grond voor het kleine krot. Hij ligt op zijn buik, zijn gezicht is verborgen, zijn kleren zijn modderig en bebloed en iemand heeft zijn middenrif opengeknaagd of opengehakt.